

EL BUTLLETÍ DEL SEPAP

NUM 0002

Dipòsit legal: B-12460-1995

ABRIL/MAIG-1995

Butlletí bimestral

PERÍODE-1

Imprimeix i edita SEPAP

EDITORIAL

“un nou local per a què...”

Després de tants mesos sense tenir local pel Sepap -des del juliol passat-, quan ens hem pogut dir: "Ja tenim local", tots hem respirat complaguis: "Gràcies a Déu", "ja era hora", "ha costat, però ens l'hem sortit".

Bé, ja tenim local, però local per a què?

Deixeu-me fer una comparança, potser no del tot atinada, però val. Les esglésies, les parròquies, són -haurien de ser- els espais i els llocs de trobada de la comunitat, per a la pregària, la joia, la lluita, la reflexió, la projecció. Espais i llocs d'acollida, de servei de fer realitat la comunió que celebrem i que tenim sempre a flor de llavis. Espais i llocs de sensibilització, d'obertura a la societat, al món, a la vida. I tot això, traduït en gestos, en accions concretes, en constant revisió i evolució, és el que dóna vida, marxa, és el que fa ser a la comunitat.

El nostre petit local del Sepap, a Almirall Cervera 10,2on., el despatx, la saleta de reunions, l'encara més petita saleta per a trobar-se amb algú, les grans sales de l'espai que podem usar per a trobades més àmplies, són la nostra petita església, la nostra petita parròquia, el nostre lloc de comunió que s'ha de projectar cap el camp on treballem.

Però una església, una parròquia no es basta per sí sola, no en depèn només d'ella la marxa, el canvi, la revolució constant. Cal que visqui solidària, entrelligada, conscient de les seves limitacions, amb un esperit de senzillesa i d'humilitat per a saber donar i rebre.

Així, des del Sepap, no podem viure només amb els ulls fixes en les presons, sinó anar més enllà, i veure que fora murs hi ha moviment, grups i persones que lluiten i estimen els petits, els arraconats vora el camí, i fan camí amb ells.

Des del Sepap hem de ser conscients que fora presó hi ha de nou inseguretats, solitud, poques il·lusions perquè ja hi ha qui té cura de matar-les, i és aquí on ens hi hem de fer forts i presents amb tots els que ja hi són presents en aquesta tasca de rehabilitar la dignitat humana, malmesa per una pretesa societat del benestar, per un benestar social que malda per amagar la situació real perquè quedaria al descobert, "se li veuria el llautó".

Des del Sepap hem de ser conscients que els problemes fora presó són el treball, la vivenda, l'acollida, la reconciliació d'uns i altres, la droga, la malaltia... I hem d'estirar els braços per agafar-nos amb d'altres i aconseguir junts cases d'acollida, masies de convivència i treball, creació de petites cooperatives o grups de serveis.

Des del Sepap hem d'acollir els presos, les seves famílies, i teixir una xarxa de serveis de tot tipus per no ser només una "oficina burocràtica i paperera", sinó per viure junts la vida, que només per això ja val la pena deser-hi.

I des del Sepap hem de sensibilitzar i ser sensibilitzats, fer sentir la nostra veu i escoltar altres veus que no són la nostra, obrir camins i piassar pels que ja són oberts, pregar Déu i escoltar Déu, crear solidaritat i ser solidaris...

Ja tenim local! Sí, i n'estem contents ! I no deixarem que se'ns rovelli, que se'ns estructuralitzi, que si facin teranyines. Tindrà vida perquè tots plegats som gent de fe i esperança i sabem estimar.

Josep M. Fabró

EXPERIENCIES

La petita Secció que, ara per ara, ocuparà aquesta plana del nostre butlletí val recollir i donar a conèixer totes aquelles vivències, grups, experiències concretes... i tot alió que vosaltres, els lectors pugueu explicar-nos o suggerir-nos. Volfer d'aparador de la vida, de l'activitat, de la dinàmica que entre tots anem donant a aixó de la Pastoral Penitenciària. Estem oberts, i defet esperem, que ens digueu la vostra!

PINZELLADES

Avui, dimecres de Setmana Santa, celebrem una llibertat, la de la Rosa. Com a vegades passa, li ha arribat abans del que esperava, uns dies de redempcions endarrerits i... ja está. Ha vingut atabalada del carrer, del Metro,... de tot. La Nancy mancará demá al seu país, a Bolívia. Després de la Passió ve la Resurrecció. La Névida, la setmana passada se'n va anar a Colòmbia. El temps es un bon amic. Han estat quatre anys de tancament, d'espera constant, día a día es fan llargs, pero a la vegada, es viu amb la convicció que el temps ho acabarà tot.

Quan les noies arriben al pis ja teñen una esclotxa oberta. Venen per primer cop quan obtenen el permís de tres dies; després, els sis; mes tard, amb els tercers grau tots els caps de setmana. En alguns casos, en els inicis de la llibertat. Les esperem. Gairebé totes arriben nervioses, amb presses perquè han de fer moltes coses mes de les que esdevindran realitat. Esperen, esperen molt. Surten, entren, telefonen, deixen encàrrecs. D'altres, mes grans, arriben alleujades, per fi, a "casa"!, Voldríem que se sentíssin de veritat a casa seva. Elles s'ocupen amb una de nosaltres d'anar al mercat, de cuinar i d'arreglar la casa,

Ha caigut im mitjó a la galería de sota, en anar-lo a buscar ens alegrem que la veína hagi estat amable. No sabem qué pensen els veíns de nosaltres; ens casta haver de dissimular, no voldríem que descobrissin la identitat del nostre col·lectiu.

S'ha de tramitar el DNI de la Rosa, també la cartilla de la SS, quants papers que es necessiten per viure fora! La Carmen tampoc té papers, ni tan sois nacionalitat. Cap de les dues té tampoc Taféete d'algú., el busquen arreu. Han viscut molt de pressa, separades des de fa temps i mares d'una nena. Aquí es fa colpidora la pregunta: i els filis, qué? El José entubat a l'hospital des de la 1ª setmana de vida, va neixer malament del cor. La Josefa, la seva mare, soltera i amb anticossos somniava amb aquest fill. No té familia, tots s'han mort del mateix mal. A l'hospital estava sola, amb la companyia deis Mossos d'Esquadra, pero els ulls li brillaven. Ara, la solitud es farà mes dura. Divendres Sant té un sentit propi dins el món de la presó,

Sortim al baleó i gairebé toquem els arbres del pare i, quan sortim, podem contemplar els estanys i els brolladors. El lloc es céntric, el pis es gran. Només hi ha una dificultat: els ajuts que rebem no cobreixen totes les despeses. Per al funcionament del pis i Fatenció de les noies comptem amb dues persones que hi dediquen un temps pie, i també la col·laboració regular d'un grup de voluntaries. Fins quan podrem continuar? Es faran realitat les subvencions i les ajudes demanades? Diumenge de Resurrecció es a prop.

Del pis d'Acollida de l'Associació LLIGAM.

TOT APROFUNDINT...

Aquesta part del nostre butlletí vol ser la parí central, l'article defons. La part que ens fa reflexionar i per tant també avançar. També us l'ofereixo. Es vostra.

Parlem de la coordinació...

Per JORDI ESPÍ

En els darrers anys ha augmentat considerablement el nombre de persones que s'han sensibilitzat per la situació que pateixen les persones mancades de llibertat, tot oferint la seva col·laboració com a voluntaris en els diferents àmbits on es desenvolupa l'activitat del Centre Penitenciari (tallers, reforç escolar, activitats culturals i esportives, atenció social i jurídica, catequesi, celebració de la fe...).

Aquesta sensibilització no es fruit de l'atzar; hi ha tot un moviment associatiu que vol potenciar la solidaritat i la participació en diferents sectors de la societat. La mateixa vida de l'entitat o associació ja transmet d'una forma coordinada, que no pas en solitari; en l'àmbit concret de la presó, aquesta coordinació es fa molt més necessària.

En primer lloc, la coordinació es necessària de cara al mateix VOLUNTARI!; cal assegurar l'acompanyament personal del voluntari, dones el contacte amb la realitat de la presó es molt dur i demana que el voluntari s'hi trobi recolzat i se li ofereixin espais on pugui comunicar i compartir amb altres voluntaris el que viu; cal garantir la seva formació per que el servei que realitza sigui de qualitat; per els voluntaris que s'incorporen, l'equip de voluntaris suposa una referència important dones es un lloc de contacte amb persones amb molta més experiència i recorregut; també es un espai de discerniment del voluntari, la presó no pot ser el lloc on les persones amb situacions personals problemàtiques cerquin trobar vies de fugida o una mena "d'esport d'aventura"; finalment, el Sepap, com a entitat d'Església, ha d'oferir als voluntaris els espais de trobada, reflexió i pregària en comunitat

En segon lloc, la coordinació es necessària de cara a la PERSONA EMPRESONADA, que es el receptor de l'acció del voluntari: l'equip de voluntaris es una garantia de continuïtat de l'acció voluntària, dones l'equip assegura una exigència en el compromís del voluntari i, alhora, quan un voluntari deixa una activitat l'equip se sent responsable de buscar més voluntaris; a més, el fet que l'acció voluntària sigui gratuïta no vol dir que sigui trivial ni que deixi de ser educativa, cal que el voluntari vagi madurant en aquest "ser educador"; per altra part, no podem oblidar la dimensió profundament reivindicativa del voluntariat que no té el seu origen en la "bona fe" d'unes quantes persones, sino que veu la presó com a expressió i conseqüència de la injustícia i la desigualtat de la nostra societat. El Sepap, cerca promoure el desenvolupament i l'animació d'una comunitat cristiana a la presó; la presència de voluntaris en aquesta comunitat es expressió d'una Església evangelitzadora i que es deixa evangelitzar per la vida dels més pobres i d'aquells que la societat exclou.

Finalment, la coordinació es necessària de cara al CENTRE PENITENCIARI!, el voluntari com a "col·laborador", sempre està referit a un professional del Centre que es responsable i coordinador de la seva activitat, i que del Centre que es responsable i coordinador de la seva activitat, i que evita la dispersió d'esforços i de persones; l'equip de voluntaris es garantia de qualitat i de credibilitat davant del Centre; alhora, que assegura el coneixement i el respecte a la reglamentació del Centre. El SEPAP es, davant la societat i de la mateixa Església, un testimoni de la sol·licitud que ens ve de l'Església de Jesús pels últims dies de la nostra societat; i, alhora una crida a trobar-hi alternatives i a implicar-s'hi en la prevenció. Cal que tots plegats hi treballem; es un camí massa difícil per que algú el faci en solitari; el clam dels que sofreixen cada dia a la presó ens urgeix.

BREUS

EL BUTLLETÍ DEL SEPAP: El teniu ja té dos números, aquest que teniu a les mans es el segon. Volem que en surtin molts mes. Desitjem tenir un equip de redacció mes ferm. Ens agradaria que algú amb coneixements de periodisme o de disseny gràfic, així com tots aquells que volgueu esmerçar-hi un temps i hi poguessiu dedicar-hi un parell d'hores al mes. Es per aixó que us demanem la col·laboració. L'equip del butlletí serà tots els dijous de 18'00 h. fins a les 20'00 al local del Sepap. al C/ Almirall Cervera. De debò que us hi esperem.

El LOCAL del SEPAP, ja va ser inaugurat i benèit. Va estar fet en una bonica i senzilla cerimònia amb la presència destacada de Mons. Joan Enric Vives i també del Sub Director General Sr. Amand Caldero. Ambdós ens van encoratgar i animar amb les seves paraules. Va ser molt bonica una part de Facte en que tothom va poder fer esment d'un fragment evangélic que li venia al cap peí motiu que celebravem.

RECORDEU EL NOSTRE LOCAL DEL SEPAP es troba al c/ ALMIRALL CERVERA NUM 10. 2on pis. (prop del metro de la línia groga "Barceloneta", i deis autobusos 17,39,45, 57, 59, 64). De moment us hi podem rebre totes les tardes.(de 6 a 8). Cal que us apunteu també el teléfon 221.22.68

La FORMACIÓ PERMANENT d'enguany que ha clos, ha enllaçat amb el contingut del que es va fer a l'assemblea de principis de curs: "Com som evangelitzadors". Envoltant aquest tema hem pensat de fer tres sessions de reflexió i de comunió. Esperem que les tres sessions us hagin servit d'ajut. Recordem-les:

La primera que fou el dia 11 de febrer, i que porta per títol "Com evangelitza Jesús i com aprendre'n". La porta Mn. Josep Escós.(sacerdot digualada).

La segona TI d'abril, amb el títol "La nostra espiritualitat de voluntaris". i dirigida per Mn. Andreu Oliveras, el sacerdot del C.P. Quatre Camins.

La tercera, que la vam oferir el 13 de maig, porta per títol "Responsabilitats i possibilitats de les comunitats cristianes amb els presos i margináis", i compartida per Mn. Roma Fortuny.

Alguns de vosaltres ja ho sabeu, que s'ha editat un llibre en el que el Sepap va col·laborar-hi. Té contingut jurídic. Es una edició bilingüe titulada "**Manuel de l'intern**". La Nuria Sastre una de les seves autores es va brindar per oferir-nos una xerrada sobre aquest llibre. En aquesta xerrada-presentació. L'equip de juristes Roda-Ventura ens van fer un oferiment a tots els del SEPAP per tal que si teniem consultes de tipus jurídic, ells, bimensualment (el primer dimecres dels mesos imparells) ens visitaran per que fem una petita "assessoria jurídica".

A la Coruña, del 29 de Juny al 2 de Juliol de 1995, es celebrarà el **V CONGRESO NACIONAL DE PASTORAL PENITENCIARIA.** El seu títol es "IGLESIA Y SOCIEDAD POR EL HOMBRE Y LA MUJER EN PRISIÓN: PREVENCIÓN Y REINSERCIÓN". Qualsevol altra informació i per les inscripcions, truqueu be a la Comisión Episcopal de Pastoral Social (91) 343.97.12 (matins) o be a l'Hogar Sta. Margarita de la Coruña (981) 25.10.90